

[Statsministeren.]

de to regeringsforslag gennemføres. Det er klart, at i det øjeblik det femte punkt ikke opfyldes, har de fire andre heller ikke nogen bindende karakter.

Men det, vi aftalte, var et punkt 1, der gik ud på, at man skulle komme de lavestlønnede til hjælp. Det er jo rigtigt, som blandt andre hr. Poul Møller har gjort opmærksom på, at når man over hele LO-området lader en dyrtidsportion på 20 øre fryse inde, må det procentvis være dyrest for de lavestlønnede. Det betyder ikke, at det ikke er i de lavestlønnedes interesse, for det er de lavestlønnede, der løber den stærkeste risiko for arbejdsløshed, og det er jo det, der er hele situationens kerne: risikoen for arbejdsløshed. Men alligevel er det rigtigt, at målt i forhold til en helårsløn vil de lavestlønnede frivilligt give afkald på procentvis den største del af deres indkomst, og derfor blev vi enige om, at der ad skattemæssig vej skulle ydes dem erstatning. Det skulle gøres på den måde, at lønmodtagere med en skattepligtig indkomst under 18.000 kr. fik et nedslag i skatten på 150 kr. Hvor skatten for forsørgere er under 150 kr., ja, dér udbetales det manglende beløb til skatteyderen. I samme paragraf, der altså drejer sig om kompensationer, havde vi skrevet, at vi var enige om, at der skulle ydes rimelig kompensation for devalueringstab til landbruget. Det nævner jeg for en ordens skyld ved denne lejlighed.

Punkt 2 var, at vi var enige om en permanent udbygning af priskontrollen efter 1. juli 1968. Da falder avancestoppet væk, og det må være rigtigt, at de erfaringer, man da har indhentet, og det materiale, man har om prisstigninger i forbindelse med momsen, må bevirke, at man fastholder et større antal mennesker, et større personale, i monopoltilsynet med henblik på en stærkere udbygning af priskontrollen.

Punkt 3 drejede sig om besparelser. Det lyder sådan: finansloven gennemgås af finansministeren og finansudvalget med henblik på civile og militære besparelser. SF erkender, at socialdemokratiet er forpligtet over for forsvarsforliget, mens socialdemokratiet på sin side tilsiger støtte til inden for forligets rammer at gennemføre besparelser på de militære budgetter.

Jeg tror, at man vil erkende, at dette er en yderst klar formulering.

Punkt 4 drejer sig om de arbejdsmarkeds-mæssige ting: nedsættelsen af arbejdstiden, eventuelt i etaper, til 40 timer ugentlig fremmes mest muligt i overensstemmelse med retningslinjerne for det af finansministeren nedsatte udvalg. Arbejdsløshedssikringen må udbygges, således at der bliver tale om en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under arbejdsløshed. Lovforslag herom fremsættes i 1968. Hertil knytter sig de udtalelser, som LO's formand, hr. Thomas Nielsen, i går har fremsat om ligeløn og om mindstebetaling.

Så kom altså det sidste punkt: de to regeringsforslag gennemføres; og på dette punkt kan aftalen altså tilsyneladende ikke holde. Men jeg gør hr. Hilmar Baunsgaard opmærksom på, at der er ikke tale om, at vi har ført forhandlinger, hvis resultater ikke tåler dagens lys. De har det indhold, jeg her har meddelt, og når jeg ikke kunne meddele dem i folketingsudvalget den dag, hr. Hilmar Baunsgaard spurgte mig om det, så skyldtes det, at vi ikke var nået til vejs ende.

Det er jo en interessant dag, vi har i det danske folketing. Jeg tror ikke, jeg erindrer så interessant en dag, og de bemærkninger, der er fremsat, tyder på, at der ikke bliver flertal for begge regeringens lovforslag ved den endelige afstemning. Hvis afstemningen bekræfter denne formodning, må konsekvenserne blive, at jeg på et givet tidspunkt må bede formanden udsætte forhandlingerne, og at jeg derefter, når vi har drøftet tingene i regeringen og i den socialdemokratiske gruppe, må indstille, at der udskrives valg.

Men det er nødvendigt for mig at vende tilbage til udgangspositionen. Da vi skulle tage stilling til kronens værdi, tvunget dertil af den britiske devaluering og udelukkende tvunget dertil af den britiske devaluering — hvis ingen britisk devaluering havde fundet sted, ville ingen dansk devaluering være kommet på tale — da kastede de borgerlige oppositionspartier ethvert ansvar fra sig. Det var simpelt hen umuligt at vriste et standpunkt eller et råd ud af oppositionspartierne. Vi søgte på 3 møder i løbet af søndagen at få en tilkendegivelse